

DOINA TUȚESCU

(Teatru Mic)

— *Ați jucat în Prețul și După cădere de Arthur Miller. Și acum?*

— Tot o piesă americană. Autorul : Frank Gilroy. Piesa : *Subiectul era trandafirii*.

— *Iar rolul?*

— Sînt trei personaje în piesă. Eu, în rolul unei mame (și soții, bineînțeles). Sînt la al treilea rol dintr-o galerie de personaje asemănătoare, încarnînd, ceea ce aș numi, femeia americană. Am citit multă literatură americană, ca să ajung să-mi fac o imagine caracteristică despre ea, și ca să ajung la concluzia că în societatea modernă, actuală, femeia americană, nu și-a pierdut curajul soțiilor de altădată, ale pionierilor de pe noile meleaguri, curajul de a lupta pentru păstrarea integrității familiei și spiritul de independență față de bărbat. Amîndouă, dublate de o puritate aproape fanatică în relațiile conjugale. Mă gîndesc că această structură sufletească s-ar putea să fi fost determinată de educația puritană în care a fost crescută, dar și dintr-o înclinare, aș zice nativă, spre mîndrie, spre libertate și demnitate.

— *Și eroina de acum, face parte din această categorie...?*

— Da. N-aș voi totuși s-o prezînt schematizată. Ca și celelalte personaje din piesă — soțul și fiul — mama (și soția) pe care urmez să o interpretez, se exprimă cu multă decență, cu un firesc și o reținere care invită să deslușești numai în subtext adevăratele ei sentimente. Asta mi se pare de altfel partea cea mai interesantă a piesei lui Gilroy. Ca și în versurile lui Prévert se toarnă cafea în ceașcă, se pune zahăr, se învîrte cu lingurița, personajele își spun lucruri banale, sau nu-și spun nimic, și prin asta simțim că între ele s-a rupt orice legătură sufletească și că prăpastia este definitivă.

— *Fîind al „treilea” rol de aceeași factură, cum vă apropiați de el?*

— Nu mă sfîesc s-o spun, tocmai, pentru că mă mișc din nou pe niște coordonate deja cunoscute, mă atrage. Cu atît mai mult, cu cît din punct de vedere actoricesc este mai bogat, mai variat decît celelalte două anterioare. Mai contribuie foarte mult la aceasta și faptul că pentru a treia oară, îl am ca partener pe Ion Marinescu (care semnează și regia). S-a creat între noi o comuniune de gîndire scenică foarte strînsă ; partenerul meu a ajuns să-mi cunoască foarte bine posibilitățile, iar în munca lui de regizor, caută să stimuleze toate pluriile sensibilității și gîndirii mele artistice, surprinzîndu-mă cîte o dată cu cunoașterea unor disponibilități ale mele, pe care eu însămi

ÎN PREGĂTIRE

MARGA ANGHELESCU

(Teatrul „Giulești“)

— *Se pune din nou pe afiș Copacii mor în picioare de A. Cassona. În ce rol ați fost distribuită?*

— În Eugenia Balboa, bunica. Dar aș dori, ca înainte de a vă vorbi despre acest rol al meu, să fac mai întâi o mică paranteză. Nu e întâmplător faptul, că acum, după douăzeci și șase de ani de teatru joc un rol de bunică. Am fost distribuită și am jucat, în roluri de bunici sau bunice — cum vreți să le spuneți — încă de pe băncile conservatorului. Profesorii mei, Manolescu și Sadova, apoi în teatru Aurel Maican, m-au învățat că în teatru, trebuie să joci indiferent ce rol și că tot secretul meseriei noastre, rezidă în felul cum știi să-l faci pe cel din sală să creadă că ceea ce spui, ce faci, ce gîndești, prin vorba și ființa ta, este el, acel personaj pe care i-l arăți.

— *Așadar, sinteți familiarizată cu „bunicețele“...?*

— Da. Și cu ele. Dar și cu mamele, căci din 1956, de la *Domnișoara Nastasia* a lui G. M. Zamfirescu, nu am mai jucat roluri de femei de vîrsta mea sau apropiate vîrstei mele. Era și firese, nu?

Revin, după mulți ani, la un rol de bunică. Nu fără emoții. Pe Eugenia, bunica din *Copacii mor în picioare*, o iubesc cel mai mult. Nu pentru bogăția *textuală* a rolului. (Deși, și asta face un rol atrăgător.) Ci pentru că am simțit de la primele lecturi, că este o făptură cu care „m-aș înțelege“ foarte bine. E o bătrînică firavă, bună, răbdătoare, delicată fizic, dar cu o trăire sufletească deosebită. Făptura cea mai fragilă din piesă, este omul cel mai tare. Pentru a-și apăra frumusețea și curătenia morală, ea acceptă drept adevăr iluzia cu care s-a hrănit atît amar de vreme, refuzînd adevărul urît.

— *Cu regizoarea Geta Vlad...?*

— Mă înțeleg excelent. Am lucrat mult cu Geta Vlad și în majoritatea cazurilor cu succes. Sper și de data aceasta, să iasă bine.

Maria Marin

